Bogdan Gheorghiu - Gustul libertății

Gândesc la cabluri, mufe, si la ce e dincolo. Nu la intrare, ci la iesire. Când iesi, ucizi o entitate. Când te deconectezi. De câte ori m-am deconectat?

Si câmpia violetă se întinde în jurul meu.

Trebuie să ajustez spectrul. Dracu' să-l ia de monitor vechi. Îmi pun casca.

Si plec.

Ca-n zilele de odinioară, când jucam Crash! cenzurat pe unitatea mea antică, din care până azi am mai păstrat doar monitorul. Uneori mă gândesc la o conspiratie a firmelor producătoare. Te obligă să-ti iei două monitoare. Unul normal, si unul pentru jocuri.

Si cum cădeau, dizolvându-se, grămezile de texeli în bălti de sânge verde.

Oamenii se luptau pentru a nu-stiu-câta oară cu orcii. Si de fiecare dată câstigam eu. Jucasem Orcraft de sute, poate mii de ori pe linia mea închiriată la o sală din cartier. Pe vremea aia, sălile erau albe. Si la propriu, si la figurat.

Si mai auzeam doar că jocul se numeste Warcraft 8, parcă, dar au cenzurat cuvantul "război" din titlu.

Da. Acum sase ani, sălile erau încă în raza patrulelor de politie. Si aia din cartierul nostru. Amărâtul nostru Venom Games. Până în ziua când a venit clanul Firestorm, să ne radă pe toti. La Crash!, la Orcraft, la Oblivion, la orice.

Si să schimbe protocoalele de retea. Să schimbe adminul.

De atunci, Venom Games a ajuns Venom Gamez. Si politia nu mai dă prin zonă. Pe bani grasi.

Orcraft 2 e acum Warcraft 9, iar noi aflăm cu întârziere că am fost ultima sală preluată de asa-zisul clan Firestorm. Aflăm că toate sălile, dar absolut toate, în toate orasele mari, nu mai au demult jocuri din magazine, jocuri cenzurate. Au Originalele.

Pe atunci nu stiam de unde dracu' si le procură. Poate că uneori ne întrebam. Poate că uneori jucam nostalgic un deathmatch de Crash! cenzurat.

Dar de cele mai multe ori nu ne păsa.

Până în ziua aia. Ziua când un tip si o tipă, de-ăia care te astepti să aibă piercing-uri si-n cur, iesiseră din sală cu căstile în mâini, cu cablurile smulse din perete. Îl omorâseră pe admin cu un ciob din ecranul căstii tipului, si si-o trăseseră acolo, în balta de sânge, exact ca-n outro-ul de la Pentagram 11.

Noi, care eram în sală, i-am găsit întinsi pe jos, chirciti într-o pozitie indescriptibilă, fiecare cu un ciob în mână, înfipt în gâtul celuilalt. Ne miram de ce nu răspunde adminul.

Si ceasul meu de pe birou a stat de aproape o oră.

Jocurile ilegale erau misto. Erau ca si cursele ilegale. Noi ne-am prins târziu că poti să cazi. Ba mai rău.

Că poti să cazi peste altul.

Piata nu se schimba cu nimic. Tipii rasi în cap de la Firestorm erau mereu la fel. Nu stiu dacă nu aflau sau dacă nu le păsa. Sau dacă nu cumva ei vroiau asta.

Nu, e prea mult. Exagerez. Când o iei razna, e bine să joci TOF.

The Taste of Freedom.

Apropo de întrebări, de "dacă"-uri, de "ne întrebăm dacă"-uri. De unde au putut ciudatii ăia să ne aducă nouă jocul ăsta? Nu, nu, ăia de la vârf nu sunt rasi în cap si tatuati cu însemnele premonitioniste (cum le place lor al dracu' de mult să le zică) ale Războiului între Case.

Nu. Ăia, nu. Dar ăia de la aprovizionare? Cum ajung jocurile aici?

Prea multe întrebări. Gata. Îmi pun casca si mă plimb prin pădure. Pădurea e locul meu preferat din tot jocul.

Cred că a trecut o oră de când stau în TOF. Revin lent la tot ce e afară.

Si ceasul sună, totul cade în mici aschii. Cioburi. Ca alea cu care s-au omorât ăia doi punkisti.

Casca lăsată brusc liberă cade dincolo de muchia mesei, opresc ceasul si-mi dau seama că e vineri. Nu e nimic special. E vineri de când m-am trezit.

E vineri, stau, mă gândesc, joc TOF.

Si acum văd că o să trebuiască să repar cablul de la cască. I-am dat drumul prea rău si s-a întrerupt.

Pe monitor tocmai trec nivelul, în gol. TOF pe monitor e nasol de tot. De-asta nici n-o să-mi iau două monitoare când o să-l schimb p-ăsta. Am cască.

Am trecut nivelul. Adică două ore jumate. M-am plimbat prin pădure, în virtual, două ore jumate. Atât. Cu minim de interactiune pasnică. Sună ca dracu'. Parcă ar fi un joc cenzurat. Parcă te astepti că de fapt trebuia să te bati cu stiu eu ce căpcăuni siamezi, sau gremlini fără mâini. Parcă ar fi cumpărat din magazine.

Asa au crezut toti. Toti, în frunte cu Firestormul. Până când au văzut că nu-i nicăieri în magazine. Că e un Original. Mai mult. Că e pirat. Nu e înregistrat nicăieri. N-are distribuitor, n-are nimic oficial.

Si s-au apucat să caute producătorul. Să-i dea de urmă.

Să ia firmă cu firmă, urmărind în sens invers toată filiera de aprovizionare.

Unii ziceau ca ar fi-n stare să se ducă până la capătul pământului numai ca să obtină un autograf de la designerul TOFului, sau -altii- ca să strângă de gât pe oricine are vreo legătură cu existenta unui asemenea joc.

Eu unul nu dau nici mucii pe ei. Nici pe unii, nici pe altii. Eu joc TOF. Daca s-ar putea organiza competitii la TOF, as fi cel mai bun din Venom. La sigur.

Până una-alta, m-am plictisit. De ei, nu de joc.

De ei, de cum căutau disperati originea. Ajunseseră prin Ephotium, câtiva dintre ei. Să afle dacă nu cumva l-a lansat Casa de Ephos. Altii căutau prin subterane, fabrici ascunse în adâncimile canalelor.

Paranoici de serie.

Am terminat de lipit cablul. Sucul de fructe se compune lent în pahar, iar imaginea lui se dizolvă prin ecranul căstii. E timpul să mă laud. Chiar si de unul singur.

Am ajuns pe Câmpie. Nimeni, dar absolut nimeni dintre toti care-au zis ceva de TOF, sau care-au mers pe urmele distribuitorului, n-a trecut nivelul ăsta.

Auzi, cică joacă TOF. Să joci TOF fără să ai răbdarea de a te plimba trei ore dintr-un capăt în altul al unei câmpii goale.

Un beep mă anuntă că sucul e gata. Am uitat să dezactivez functia asta.

Două ore si ceva, cred. Mă apropii de un fel de mal. Jos e ceva. Nu se vede ce.

Îmi aduc aminte. N-au găsit nimic. Absolut nimic. Nici un producător. De parcă jocul n-a venit de nicăieri.

Malul e abrupt, si jos e gol. Gol alb.

Unii ziceau că are mesaje subliminale. Că e făcut ca să controleze masele.

Si cad.

Altii - că e mesaj divin. Fanaticii.

Lumina albă mă primeste.

Eu pur si simplu îl joc. Sunt un adevărat maestru.

Un cor de voci înalte. Două porti, si un chip blând, dar întelept, privindu-mă adânc în ochi.

Paharul de suc.

Asta a fost? Pare-se că da.

Dau casca jos, multumit. Poate că mii de alti jucători ca mine au ajuns până aici. Nici unul din ei n-a vrut s-o spună public.

Beau sucul, si gândesc la cabluri, mufe, la ce e dincolo.